

helt herfra. Det var en Misforstaaelse af mig. Det indser jeg godt nu. Jeg passer ikke længer til Selskabet her.«

»Men hvad er det for noget?«

Det kom som et Udbrud, uforvarende, angstfuldt næsten. Torben lyttede. Havde han hørt rigtigt?

Han saae prøvende paa hende.

»Vilde det ikke være Dem imod, at jeg kom og gik her ligesom i gamle Dage hjemme i Dronningens Tværgade? . . . Tør jeg endnu betragte mig som en Ven og en lille Smule af en Kammerat?«

»Ja — naturligvis!« sagde hun men søgte dog nu at trække sin Haand til sig.

Han saae hende rødme i Maaneskinnet, og han følte hendes Hjertes Uro gennem Pulsslaget i hendes Haand, som han ikke vilde slippe. For sin egen Skyld vovede han dog ikke i Øjeblikket at trænge stærkere ind paa hende. Han mærkede, at han var i Færd med at miste Selvbesindelsen. Blodet var steget ham voldsomt til Hovedet, og hans Tanker var løbske.

Han nøjedes med at bøje sig ned over hendes Haand og kysse den med Ærbødighed. Og idet hun nu gik ind, blev han staaende med blottet Hoved, indtil hun var ude af Syne, og fulgte derefter Lyden af hendes Skridt paa hele Vejen op gennem Haven. Først da han havde hørt Døren